

Čtvrtá série aneb Den čtvrtý

Svá řešení zasílejte do 3. května 2004

Jedna z věcí, která Matějovi a Báře před prázdninami působila největší hořkost, byla každodenní hra kdo z koho s bezcitným budíkem, který nikdy nezapomněl vmísit svůj zvuk přesně v moment, kdy oba dva prožívali nejkrásnější část snu. Nicméně řinčení, které probudilo Matěje s Bárou i Kosa, se nedalo srovnat s ničím, co doposud ve svém životě slyšeli. Nejdříve se snažili všichni schovat své hlavy pod polštář (Kos pod křídlo), ale děsivé řinčení plechu a zvuky, které ani zdaleka nepřipomínaly lidský hlas, přinutily všechny, aby opustili polohu vleže a zamířili k oknu.

Slunce ještě ani nebylo nad obzorem, jen pomalu a líně samo nakukovalo na dění, které se odehrávalo na břehu řeky. Z okna hostince spatřili pět postav, které připomínaly lidské bytosti jen s velkou dávkou fantazie. Nejpatrnější rozdíl byl v počtu rukou. Matěj nejdříve myslel, že je to z rozespání, ale potom, co byl i Kosem i Bárou ubezpečen, že také napočítali na každé postavě čtyři ruce, si byl jistý, že už nespí a že se mu celé předchozí dobrodružství nezdálo. Nicméně, než-li Matěj s Bárou cokoliv zaregistrovali, vylétl již Kos z okna a namířil si to přímo k hlučícímu davu. Matěj s Bárou v obavě o Kosův život vyběhli z hostince a zamířili stejným směrem. Ten byl ale již v přátelském rozhovoru s jedním z podivných stvoření. Jazyk, kterým mluvili, nebyl rozluštitelný.

Během jejich debaty zjistily děti, že na místě není jen pět Drodruárů, jak se stvoření nazývala, ale i několik spoutaných vězňů. Drodruárové byli totiž strážci, kteří zabezpečovali bezpečnost v celé říši.

Zanedlouho jim Kos mohl vysvětlit, že Drodruáři jsou ve skutečnosti přátelští a dobromyslní. Bohužel, rozumu dvakrát nepoberali a tak se hádají mezi sebou, jak mají převést přes řeku zajatce.

„Pokud jim pomůžeme, doporučí nám cestu k Děsivému hradu“, zakončil Kos.

J-II-4-1

Pět Drodruárů zajalo 34 zločinců. Do svého tábora je měli dopravit přes řeku v člunu, do kterého se vešlo 9 osob. Náčelník dal převést zajatce tak, aby jeden Drodruár neměl pod dohledem více než 10 zločinců a aby je převezli na pětkrát. Víte, jak to provést?

Jak jsme zvyklí, Matějovi ani Báře netrvalo dlouho problém vyřešit, a protože již slunce bylo celé nad obzorem, vyšli směrem, který jim Drodruáři

doporučili. Dozvěděli se, že se musí obrátit na jistého čarodějníka Hádalníka.

Cesta ubíhala rychle. Po necelé hodině byli na místě. Branku k hradu skutečně hlídal čarodějník Hádalník.

„Přejeme dobrý den, čarodějíku Hádalníku. Jak se Ti daří?“ Pokusil se Kos začít přátelsky.

„Děkuji za optání, celkem dobře. A s kým mám tu čest a copak potřebujete?“ Ptal se Hádalník s úsměvem.

„My jsme Kos, Matěj a Bára a chtěli bychom do hradu. Chceme se ptát po službě.“ Vymysleli si.

„Aha, tak službu na hradě. Možná vás dovnitř pustím, ale musíte si se mnou zahrát takovou hru.“

„Jakou hru?“ překvapilo kamarády, co Hádalník chce.

„Na hádanky. Dám vám hádanku, když uhádnete, můžete jít dovnitř. Ale pokud neuhádnete, dáte mi něco, co máte u sebe. Ale co to bude, určím já. Platí?“

„Dobře, ale při hádance nesmíš podvádět. Musíš hrát podle hádankářských pravidel.“ Ujistila se Bára.

„Ale jistě slečinko, žádné podfuky. Tak poslouchejte.“ Hádalník začal vysvětlovat hádanku:

J-II-4-2

Mám připravené krmení pro 31 draků. Každý spotřebuje 10 pečínek za týden. Předpokládal jsem, že budu mít stále stejný počet draků, ale chodí mi na ně princové. Každý týden, vždy v neděli, jednoho skolí. Potrava pro draky mi tak vydrží na dvojnásobný počet týdnů, než kdyby draků neubývalo. Na jak dlouho mi tedy zásoba pečínek vydrží a kolik jich mám?

Hádalník se potutelně usmíval. Kamarádi mu však dali po chvíli dumání odpověď.

„Hmmm, chytré hlavy jen, co je pravda.“ Prohodil čarodějník. „Tak prosím, pojdte dál.“

Tak byli konečně uvnitř. Ocitli se v úzké chodbě. Sem tam slabě plápolala louč. Na kamarády dopadla tíseň.

„Myslím, že budeme muset jít až do úplného nitra hradu.“ Přemýšlela Bára. „Zlovus drží čaroděje Moudrovouse jistě v blízkosti své komnaty.“

„To máš asi pravdu Báro.“ Souhlasil Kos. „Ale abychom se dostali až tam, budeme potřebovat Tři Klíče ke Dveřím.“

„Tři Klíče ke Dveřím?!“ Matěj nevěděl, co tím Kos myslí. Kos jim před

tím nechtěl o hradu vyprávět.

„Ano, uvnitř hradu jsou Dveře, které vedou do komnaty čaroděje Zlovuse. Tam je ukryta jeho síla. A tam také asi bude uvězněn čaroděj Moudrovous, jak říkala Bára. Tyto Dveře lze však otevřít jen pomocí Tří Klíčů. Ty budeme muset získat.“ Vysvětloval jim Kos.

Došli na konec chodby. Byla tam mříž.

„Ten Hádáník nás tedy pěkně doběhl. Pustit nás chodbou, která končí mříží.“ Stěžoval si Matěj. „Co teď?“

V tom si všichni všimli, že se k mříži z druhé strany blíží malý skřítek.

„Prosím tě, mohl bys nám otevřít mříž?“ Zeptal se Kos.

„No mohl, jenže proč asi?“ Odvětil skřítek, a přitom se mlsně zakousl do voňavé kobližky.

„Musíme jít dál víš, jsme tu ve službě, ale omylem jsme při průchodu ven zmáčkli páku, která ovládá mříž, a ta se za námi zavřela.“ Pohotově si vymyslela Bára.

„Aha. Víte co? Když mi pomůžete, pustím vás dovnitř.“

„S čím ti máme pomoci?“ Řekli všichni skoro zároveň.

J-II-4-3

Já a moji tři bratři Buclík, Duclík a Muclík jsme dostali za službu v pekárně mísu koblih. Nejprve si nejstarší bratr Buclík vzal o jednu koblihu méně, než byla třetina všech koblih. Pak si vzal mladší bratr Duclík o jednu koblihu méně, než byla třetina zbývajících, a nakonec ještě mladší Muclík zase o jednu koblihu méně, než byla třetina zbytku. Na mě zbylo v míse 11 koblih. Kolik koblih jsme vlastně v pekárně dostali celkem?

Po chvíli se skřítek dozvěděl odpověď a naštěstí dodržel slib a zatáhl za páku. Mříž vyjela nahoru a kamarádi mohli jít dál do nitra hradu. Byli čím dále tím blíže Zlovusově komnatě a snad i záchraně Moudrovouse.

Ulevilo se jim, když dorazili na konec chodby a vyšli na prostorné nádvoří. Pocit úlevy ale netrval dlouho. Pozorovali bláznivý mumraj na nádvoří, když v tom se najednou objevil za jejich zády obrovitý strážce: „Co tady okouníte. Jak to, že nepracujete? Hajdy do práce, ať jsou základy cesty hotové ještě dnes!“ Šťouchal do nich svým kopím až nadsakovali.

„A jakápak cesta by to měla být?“ Ptal se Kos trochu neohrabaně.

„Děláte si ze mě legraci? Každý přece ví, že se staví cesta k Velké studni!“ Zaburácel na ně a vlekl je k ostatním dělníkům.

Matěj ale zcela klidně zkusil: „Ne, legraci si neděláme. To bychom si

nedovolili, vážený pane. My totiž nejsme zdejší, tak nemáme takový přehled. Jsme architekti, které váš pán pozval na pomoc s plánováním právě této cesty.“

Strážník v tu chvíli zcela obrátil. „Omluvte mě, vzácní pánové ... a dámo. Neměl jsem tušení, promiňte mi. Hlavní stavitel už na vás čeká. Pojdte, prosím, se mnou, doprovodím vás k velitelskému stanu.“ Mluvil sladce a co chvíli se jim ukláněl. Bára s Kosem na Matěje pomrkávali, protože to vymyslel báječně. „Nevěděli jsme, že budete tři, mysleli jsme, že máte být dva. Tak prosím, pojdte dál, už jsme tu.“ Uvedl je do stanu. Tam se místní architekti, stavitelé a zeměměřiči skláněli nad plány a mapami.

„Vítejte nám, vzácní hosté. Jsme velice rádi, že jste dorazili. Dáte si něco k snědku nebo se hned pustíte do díla?“ Uvítal je hlavní stavitel.

Matěj i Bára by si něco k snědku určitě dali, ale Kos je nenechal ani nadechnout. „Kdepak, jedli jsme po cestě. Děkujeme, ale raději se pustíme hned do práce, máme totiž na spěch.“

Matěj nemohl uvěřit svým uším. Šeptem se na Kosa otočil: „Co tě to popadlo, vždyť nám všem kručí v břicho?!“

Kos stejně šeptem vysvětlil: „Matěji, však jsi sám slyšel, že čekají architektky, ale my to nejsme. Musíme svou práci udělat dřív, než přijdou ti praví, a vypařit se. Jinak je s námi zle.“

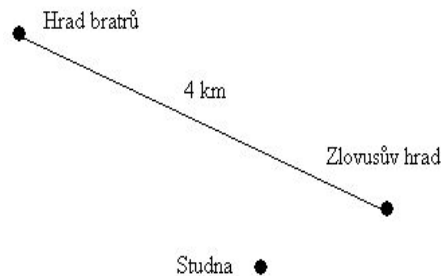
„To je pravda, tak honem.“ Ukončila jejich debatu Bára a obrátila se na stavitele. „Tak nám, prosím, vysvětlete, co je nutné udělat. My se do toho pustíme hned. A pokud budete tak hodní, jídlo nám můžete připravit s sebou na zpáteční cestu.“ Kos i Matěj na ní s obdivem hleděli. Nedokázali pochopit, jak to, že vždy vidí tak prosté řešení. Mezitím ale už před nimi ležely plány.

Hlavní architekt spustil:

J-II-4-4

V našem městě jsou dva hrady - Zlovusův, kde se právě nacházíme, a hrad jeho bratrů Morduse a Dēsuse. Hrady jsou spojeny přímou cestou, která je dlouhá 4 km. Opodál cesty, byla nedávno objevena Studna s kouzelnou vodou. Naším úkolem je postavit cestu ke studni tak, aby byla co nejkratší. Zlovus chce pochopitelně vědět, kolik bude celá cesta stát, když stavba každých 500 m stojí 25 zlatých. A samozřejmě chce také přibližně vědět, jak daleko ke studni to bude z jeho hradu a jak daleko z hradu jeho bratrů.

„To by neměl být problém.“ Řekl vážně Kos, jako by byl skutečný architekt. „Dejte nám, prosím, plán s oběma hrady a studnou, my do něj zakreslíme cestu.“

„Budeme také potřebovat kružítko, pravítko a něco na rýsování.“ Pokračovala Bára.

Stavitel ale kamarády trochu zaskočil: „Tužku vám samozřejmě dáme, ale pravítko ani kružítko nemáme, vzácná slečno.“

„To nevadí,“ nenechal se zaskočit Matěj, „kružítko vždy nosím s sebou a místo pravítka si pomůžeme tímto rovným dřívkem. Že nemá měřítko nám vadit nebude, zvládneme to i bez něj.“ Matěj připravil vše, co bylo potřeba a ještě se zeptal: „Co pro Zlovuse znamená přibližně?“¹

Stavitel obdivně vysvětlil, že délku cest postačí určit s přesností na stovky metrů. Byl trojicí okouzlen, protože oni tento problém řešili už několik dní. Nikdo z kamarádů nemohl pochopit proč, neboť oni byli se svým úkolem hotovi během několika minut. Bylo to jen tak tak. Protože hned, jak vzali své balíčky s jídlem, 50 zlatých odměny a se všemi se rozloučili, slyšeli, jak se nějakí dva architekti ze vzdálené země ptají po hlavním staviteli. Naštěstí neuměli dobře místní řeč a tak se „dostatečně“ zdrželi.

Když teď byli kamarádi uvnitř hradu, nevěděli vlastně, kam se dát dál. Shodli se ale, že je na čase hledat první Klíč ke Dveřím. Faktem ovšem je, že netušili, kde začít. „Nezoufejme,“ povzbudil Matěje a Báru Kos, „máme přece Velkou Knihu.“

„To je pravda. Matěji, otevři ji.“ Ulevilo se Báře a Matěj už mohl číst.

První Klíč je ukryt v přísně střežené Bance Říše zla. Prvním jejím zabezpečením je vstupní hala, kterou musíte projít. Vede z ní osmero dveří, ale jen jedny vedou k vašemu cíli. Dveře jsou očíslovány od 1 do 400. Ty správné poznáte podle následující indície.

¹Prerýsujte si plánec, který dostali Matěj, Bára a Kos. Úlohu řešte jen pomocí kružítko a pravítka bez měřítka. Délku cesty počítejte s přesností na stovky metrů.

J-II-4-5

Zámek je méně než tři sta. Pokud by byly vyrovnány do čtyřřadu, pětiřadu a šestiřadu, zůstaly by vždy 2 zámky osamocené. Pokud by byly vyrovnány do 11-řadu, nezůstal by ani jeden. Kolik je zámků?

A nezapomeňte, pokud určíte dveře špatně, čeká vás strašný konec v plamenech.

„Uf, tak to je zlé. Slyšel jsem, že Banku chrání sedm obrovských draků. S těmi bych se tedy setkat nechtěl.“ Drbal se Kos křídlem za uchem. (Nebo tam někde, kde by měl člověk ucho).

„My taky ne, ale to bude hračka. Zjistíme prostě, kolik je těch zámků a pak uvidíme, co uvidíme ve vstupní hale.“ Nenechal se Matěj zastrašit.

Pustili se do práce a nakonec si byli jistí, kolik zámků musí být, aby jejich počet splňoval indicii z Velké Knihy. Vešli do vstupní haly Banky a skutečně viděli osm dveří. Nad prvními byla čísla 1, 9, 17, 25 a tak dál, nad druhými 2, 10, 18, 26 a tak dál, až nad posledními byla čísla 8, 16, 24 až 400. Kamarádům bylo hned jasné, jak mají použít indicii o zámcích. Když ale otvírali dveře, měli přece jen trošku strach...